

"I er frelst ved tro." (Ef.2:8.)

Intet kan være mere dunkelt, indviklet og svært forståeligt end religionen, som den så ofte er blevet fremstillet. Og dette gælder ikke bare religionen hos hedningerne, selv hos mange af de viiseste blandt disse, men selv religionen hos dem, som på en vis måde var kristne, Ja, til og med berømte navne i den kristne verden, mænd som syntes at være dens bærende piller.

Hvor let forståeligt, hvor enkel og klar er derimod ikke Jesu Kristi religion, forudsat at vi tager den i dens oprindelige form, sådan som den fremstilles i Guds ord!

Den er, af verdens viise Skaber og Leder, afpasset efter menneskets lille forstand og ringe evne i dets nuværende tilstand. Hvor bemærkelsesværdigt er ikke dette både med hensyn til det mål, som tilstræbes og med hensyn til midlet til at opnå dette! Målet er med ét ord: Frelse og midlet til at nå dette er Tro.

Det er let at indse, at disse to små ord, tro og frelse, indeholder det væsentlige i hele Bibelen, så at sige er hele Skriftens marv.

Så meget desto mere bør vi sørge for at undgå ethvert fejlskridt i forhold til disse to og give et nøjagtigt og sandt billede af såvel det ene som det andet. (Frelse og Tro.)

Lad os altså alvorligt undersøge:

1. *Hvad er Frelse?*
2. *Hvad er det for en tro, ved hvilken vi er frelst?*
3. *Hvordan bliver vi frelst ved den?*

Lad os først spørge os: *Hvad er Frelse?*

Den frelse, der her tales om, er ikke det, som man så ofte forstår med det ord, nemlig indgangen til himlen, den evige salighed.

Det er ikke sjælens indtræden i Paradiset, som Vor Herre kalder "Abrahams skød."

Det er ikke en velsignelse, som ligger på den anden side af døden eller som vi normalt siger, i den anden verden.

Netop denne teksts ord sætter dette udenfor al tvivl: I er frelste.

Det er ikke noget fjernt, det er noget nærværende: en velsignelse, som I ved Guds frie nåde nu er i besiddelse af, ja, ordene kan gengives og det med ligeså stor rigtighed: I er blevet frelste, så at den frelse, der her tales om, udvides til at omfatte hele Guds værk fra den første nåde i sjælen til dens bliven fuldkommen i herlighed.

Hvis vi tager frelsen i dens mest omfattende betydning, indeholder den alt, som har haft indflydelse på sjælen gennem det, som ofte kaldes:

"den naturlige samvittighed", men som bør hedde: "Den forekommende nåde". Herunder hører alt som drager os til Faderen:

- længsel efter Gud som vokser mere og mere, hvis vi giver efter for den,
- alt det lys, hvormed Guds søn lyser over alle mennesker, som kommer til verden, og som oplyser ethvert menneske om at "øve ret, gerne vise kærlighed og vandre ydmygt med sin Gud."
- Enhver overbevisning, som Hans Ånd fra tid til anden virker i ethvert menneskebarn, selv om det er sandt, at de allerfleste mennesker dysser dem ned snarest muligt og efter en tid har glemt dem, i det mindste benægter de, at de nogensinde har haft sådanne.

Men nu har vi kun at gøre med den frelse, som apostlen direkte taler om. Og denne består af to dele, retfærdiggørelse og helliggørelse. Retfærdiggørelse er et andet ord for tilgivelse. Det er tilgivelsen for alle vore synder og noget som nødvendigvis indeholdes deri, det faktum, at Gud accepterer os, tager imod os.

Den pris der er betalt for alt dette (på teologisk sprog: retfærdiggørelsens retsgrund) er Kristi blod og retfærdighed eller, for at udtrykke det en smule mere klart, alt hvad Kristus har gjort og lidt for os, indtil Han gav sit liv for overtrædere.

Den umiddelbare følge af retfærdiggørelsen er Guds fred, en fred, som overgår al forstand, en jubel i håbet om Guds herlighed med usigelig og forherliget glæde.

Og samtidig med at vi er retfærdiggjorte, ja, i samme øjeblik begynder helliggørelsen. I det øjeblik vi er fødte på ny, fødte fra oven, fødte af Ånden, sker en virkelig såvel som en relativ forandring.

Vi er fornyede indvendig gennem Guds kraft. Vi fornemmer Guds kærlighed udgydt i vore hjerter ved Helligånden, som blev os givet, Guds kærlighed, som skaber kærlighed til alle mennesker og i særdeleshed til Guds børn.

Guds kærlighed, som uddriver kærligheden til verden, til forlystelse, til bekvemmelighed, til anseelse, til penge og som tillige uddriver hovmod, vrede, selvished og ethvert andet ondt sindelag, Guds kærlighed, som kort sagt forvandler det jordiske, kødelige, djævelske sind til det sind, som var i Kristus Jesus.

Hvor naturligt er det ikke, at de, som oplever en sådan forvandling, forestiller sig, at al synd er borte, at den er fuldstændig udryddet i deres hjerte og ikke længere har nogen plads der! Hvor let er det ikke for dem at drage den konklusion: "Jeg føler ingen synd, altså har jeg ingen. Den er ikke virksom, altså eksisterer den ikke. Den rører ikke på sig, altså er den ikke længere til."

Men det varer sjældent længe før de vækkes af denne vildfarelse og

finder ud af, at synden bare var skubbet til side, ikke tilintetgjort. Fristelserne kommer tilbage og synden vågner til liv igen og åbenbarer, at den blot var bedøvet før, ikke død.

De føler nu to i grunden adskilte kræfter inde i sig som ligger i strid Gal.5:17. med hinanden, kødet, som begærer imod ånden, naturen, som rejser sig imod Guds nåde.

De kan ikke benægte, at selv om de stadig føler kraften til at tro på Kristus og at elske Gud, selv om Hans Ånd stadig vidner med deres ånd, Rom.8:16. at de er Guds børn, så føler de dog engang imellem hovmod eller egoisme, vrede eller vantro i deres indre.

De mærker, at en eller flere af disse ofte er virksomme i deres hjerter, dog uden at vinde sejr, ja, at de rammer dem hårdt, for at de skal falde; men Herren hjælper dem. Sal.118:13.

Hvor rammende har ikke Macarius for fjortenhundrede år siden beskrevet den erfaring, som Guds barn nu gør sig: "Når nåden virker, forestiller de dårlige eller uerfarne sig, at de nu ikke længere har nogen synd.

De, derimod, der har dømmekraft kan ikke benægte, at selv vi, som har Guds nåde, kan plages på ny. For vi har ofte haft eksempler på sådanne brødre, som har erfaret en sådan nåde, at de har sagt, at de ingen synd har i sig; og alligevel har fordærvet, som lå på lur, i dem, netop når de troede sig fuldkommen befriede fra det, på nyt blusset op, og de brændte sig på det.

Fra den tid, hvor vi er blevet født på ny, skrider helliggørelsen gradvist frem. Vi bliver gennem Ånden dygtiggjorte i at dræbe kroppens, vor onde naturs gerninger.

Og alt eftersom vi bliver mere og mere døde for synden, bliver vi mere og mere levende for Gud. Rom.8:13.

Vi går fra nåde til nåde, idet vi omsorgsfuldt afholder os fra alt ondt og bestræber os på at gøre det gode, idet vi, hver gang vi har mulighed for det, gør godt mod alle mennesker - imens vi vandrer ustraffelige i Hans bud og dermed dyrker Ham i ånd og sandhed - imens vi tager vores kors på os og nægter os selv enhver forlystelse, som ikke leder os til Gud. Det er på denne måde, at vi venter på fuldkommen helliggørelse, på fuldkommen frelse fra alle vore synder, fra hovmod, egoisme, vrede, vantro eller - som apostlen udtrykker det - på at gå fremad mod det, som hører til fuldbyrnelsen. Hvad er da fuldbyrnelsen? Ordet har forskellige betydninger, men her betyder det fuldkommen kærlighed. Det er en kærlighed, som udelukker synd, en kærlighed, som opfylder hele hjertet og tager alle sjælens kræfter i sin magt. Heb.6:1.

Det er en kærlighed, som altid er glad, som beder uafbrudt og takker Gud i alle livets forhold. 1.Tes.5:17.

II.

Men hvad er det for en tro, ved hvilken vi er frelst?

Det er det andet punkt, som skal behandles.

Troen har af apostlen fået denne almene definition: *pragmáton éleghos ou blepoménon* - et Guddommeligt vidnesbyrd og en overbevisning (ordet betyder begge dele) om ting, som man ikke ser, som er usynlige, ikke mulige at iagttage, hverken med synet eller nogen af de andre ydre sanser. Den indeholder både et overnaturligt vidnesbyrd om Gud og de ting, som hører Gud til, et slags åndeligt lys, som åbenbarer sig for sjælen - og et overnaturligt syn eller iagttagelse af det.

I overensstemmelse med det siger Skriften, at Gud af og til giver lys og af og til en evne til at se lyset. Sådan siger apostlen Paulus:

- 2.Kor.4:6. *"Thi Gud, som sagde: Af mørke skal lys skinne frem, blev selv et skin-
nende lys i vore hjerter, for at kundskaben om Guds herlighed på Kris-
ti å yn må lyse klart."* Og et andet sted taler samme apostel om, at
vort hjertes øjne oplyses.

- 1.Kor.2:9. Gennem denne Helligåndens todelte virksomhed, at både åbne og oplyse
vor sjæls øjne, ser vi hvad intet naturligt øje har set og intet øre
har hørt. Vi har udsigt over Guds usynlige ting, vi ser den åndelige
verden, som er rundt omkring os, som det er ligeså umuligt at se med
vores naturlige sanser, som hvis den ikke eksisterede. Og vi ser den
evige verden, vort blik trænger igennem det slør, som adskiller tid
og evighed. Skyer og mørke skjuler den da ikke længere, men vi ser
istedet allerede den herlighed, som skal åbenbares.

Hvis vi opfatter ordet i en mere speciel betydning, er troen et
guddommeligt vidnesbyrd og en overbevisning, ikke blot om, at Gud var
i Kristus og forsonede verden med sig selv, men også om, at Kristus
elskede mig og gav sig selv hen for mig.

Det er gennem denne tro - hvadenten vi betragter det som selve troens
væsen eller som dens udmærkede egenskaber - at vi tager imod Kristus
i alle Hans forskellige former: som vor profet, vor ypperstepræst og
vor konge.

- 1.Kor.1:30. Det er gennem troen, at *"Han er blevet os visdom fra Gud, både retfær-
dighed og helliggørelse og forløsning."*

Men er dette en tro, som skaber frelsesvished (faith of assurance)
eller en tro, som binder den troende til Kristus (faith of adherence)?
Skriften nævner ikke nogen sådan adskillelse af tro. Apostlen siger:

- Ef.4:4,5. Det er én tro, ét og samme håb, som tilhører vort kald - altså én kris-
ten frelsende tro - ligesom det er én Herre, på hvem vi tror. og én
Gud, som er alles far. Og det er sandt, at denne tro nødvendigvis inde-
holder en vished - som her blot er et andet ord for vidnesbyrd, da det
er svært at finde forskellen på de to ord - at Kristus har elsket mig

og givet sig selv hen for mig. For den som tror med den sande levende
tro, han har vidnesbyrdet inden i sig, Ånden selv vidner med Hans Ånd, 1.Johs.5:10
at han er et Guds barn. Og eftersom han nu er Guds søn, har Gud, ind Rom.8:16.
i hans hjerte, sendt sin Søns Ånd, som råber: *"Abba Fader!"* og som gi- Gal.4:6.
øver ham vished om, at han er søn af Gud, og en barnlig fortrosthed på
Ham.

Men lad os lægge mærke til, at det ligger i sagens natur, at visheden
kommer før fortrostheden. For et menneske kan ikke have barnlig for-
trosthed på Gud, inden det ved, at det er et Guds barn.

Derfor er fortrosthed, tillid, fortrolighed, hengivenhed, eller hvad
vi end måtte kalde det, ikke det, som kommer først, sådan som nogle
har tænkt, men det andet; det som kommer efter, en forgrening af el-
sker en handling af tro.

Det er gennem denne tro, vi er frelst, retfærdiggjorte og helliggjor-
te, hvis vi fatter dette ord i dets højeste betydning.

Men hvordan bliver vi retfærdiggjorte og helliggjorte gennem troen?
Dette er det tredje punkt i vores undersøgelse. Og eftersom dette er
hovedpunktet og et punkt af usædvanlig betydning, er det ikke util-
børligt, at vi giver dette en mere indgående og detaljeret behandling.

III.

Først: *"Hvordan bliver vi retfærdiggjorte ved tro?"*

På hvilken måde skal dette forstås?

Jeg svarer : Troen er vilkåret og det eneste vilkår for retfærdiggørel-
se. Den er vilkåret: ingen bliver retfærdiggjort, hvis han ikke tror,
uden tro bliver intet menneske retfærdiggjort. Og den er det eneste
vilkår: dette alene er nok til retfærdiggørelse. Hver og en, som tror,
er retfærdiggjort, uanset hvad denne ellers har eller ikke har.

Med andre ord: intet menneske bliver retfærdiggjort før det tror, et-
hvert menneske er retfærdiggjort når det tror.

*"Men byder Gud os ikke også at forbedre os? Ja, og at bære sådan
frugt, som hører bedringen til, at f.eks. afstå fra at gøre ondt og
at lære sig at gøre godt? Og er ikke både det ene og det andet yderst
nødvendigt sådan, at vi ikke med rimelighed kan forvente overhovedet
at blive retfærdiggjorte, hvis vi bevidst forsømmer noget af dette?
Men hvis det er sådan, hvordan kan man så sige, at troen er det eneste
vilkår for frelse?"*

Gud byder os uden tvivl både at bedre os og at bære den frugt, som hø-
rer til bedringen, og hvis vi med vilje forsømmer dette, kan vi rime-
ligvis ikke forvente at blive retfærdiggjorte. Derfor er såvel bedrin-
gen som de frugter, som hører til bedringen, på en vis måde, nødvendige
for retfærdiggørelsen. Men de er ikke nødvendige på samme måde som

troen og heller ikke i samme grad.

Ikke i samme grad, for disse frugter er kun nødvendige under visse omstændigheder, nemlig hvis der er tid og mulighed for dem. Ellers kan et menneske retfærdiggøres uden dem, sådan som tilfældet var med tyven (eng. oversættelse) på korset - hvis vi må kalde ham det, for en nutids forfatter har opdaget, at han ikke var en tyv, men en meget hæderlig og respektabel person. Men mennesket kan ikke blive retfærdiggjort uden tro, det er umuligt.

På den anden side kan et menneske vise nok så megen bedring og bære nok så mange frugter af bedringen, alt dette gavner dog intet. Men i det øjeblik han tror, med eller uden disse frugter, ja, med større eller ringere bedring, så er han retfærdiggjort.

Bedringen og dens frugter er heller ikke nødvendige i samme forståelse. For de er kun indirekte nødvendige, nødvendige for troen, idet troen er umiddelbart og direkte nødvendig for retfærdiggørelse. Det står altså fast, at troen er det eneste vilkår, som er umiddelbart og direkte nødvendig for retfærdiggørelse.

"Men tror du, at vi bliver helliggjorte ved tro? Vi ved, at du tror, at vi er retfærdiggjorte gennem troen. Men tror du ikke, og underviser dermed i, at vi helliggøres gennem vore gerninger?"

Dette har man uophørligt og heftigt forfægtet igennem de sidste fem og tyve år. Men jeg har bestandigt deklareret netop det modsatte og det i alle mulige sammenhænge. Jeg har ustandseligt, for enkelte personer såvel som for offentligheden, vidnet om, at vi bliver helliggjorte såvel som retfærdiggjorte gennem tro. Og den ene af disse store sandheder forklarer den anden. Vi bliver helliggjorte gennem tro, ligesom vi bliver retfærdiggjorte gennem tro.

Troen er betingelsen og den eneste betingelse for helliggørelsen, præcis som den er det for retfærdiggørelsen.

Den er betingelsen: Ingen bliver helliggjort, hvis han ikke tror. Uden tro bliver intet menneske helliggjort.

Og den er den eneste betingelse: Troen alene er nok til at blive helliggjort. Hver og en som tror er helliggjort, uanset hvad han forøvrigt har eller ikke har. Med andre ord: Intet menneske er helliggjort før det tror - ethvert menneske er helliggjort når det tror.

"Men følger bedring ikke efter retfærdiggørelsen, ligesom den også går før denne? Og påligger det ikke alle, som er retfærdiggjorte, at bestræbe sig på at gøre gode gerninger? Ja, er dette ikke så nødvendigt, at hvis et menneske bevidst forsømmer at gøre dette, kan det ikke med nogen rimelighed forvente, at det skal blive helliggjort i ordets fulde mening, altså blive fuldkommen i kærlighed? Ja, kan dette menneske overhovedet vokse i nåden og i kærlighedens kundskab om Vor Herre Jesus

Tit.2:4.

Kristus? Ja, kan det bevare den nåde, som Gud allerede har givet det? Kan dette menneske forblive i troen, som det har modtaget, eller i Guds velbehag? Indrømmer du ikke selv alt dette og prædiker det bestandigt? Men hvis det er sådan, hvordan kan det så siges, at troen er den eneste betingelse for helliggørelse?"

Jeg må indrømme alt dette og holder bestandigt fast ved det, som en sandhed fra Gud.

Jeg indrømmer også, at bedring følger efter retfærdiggørelsen, ligesom den også går før denne. Det påligger alle, som er retfærdiggjorte, at bestræbe sig på at gøre det gode. Og dette er så nødvendigt, at hvis et menneske bevidst forsømmer dette, kan det ikke med nogen rimelighed forvente, at det nogensinde skal blive helliggjort. Det kan ikke vokse i nåden til lighed med Gud, det kan ikke få det samme sind, som var i Jesus Kristus, ja, det kan ikke bevare den nåde, som det har modtaget, det kan ikke forblive i troen eller i Guds velbehag.

Hvad er konklusionen, som vi må drage af dette? Jo, at både bedring 'ret forstået' og det at gøre gode gerninger - såvel fromhedsgerninger som barmhjertighedsgerninger (på engelsk: nådesværk, hvilket nu er en retmæssig benævnelse på dem, eftersom de har deres udspring i tro) - på en vis måde er nødvendige for helliggørelse.

Jeg siger bedring 'ret forstået', for denne bedring må ikke forveksles med den tidligere bedring. Den bedring, som følger efter retfærdiggørelsen, er vidt forskellig fra den, som går forud for denne.

Den indeholder ingen følelse af skyld og fordømmelse, ingen viden om Guds velbehag, ingen angst for straf. Den er egentlig en overbevisning som er skabt af Helligånden, om at den synd, som til stadighed er i vore hjerter, den *frónāma sarkós*, det kødelige sind, som - ifølge vor engelske kirkes ord - 'til stadighed findes selv hos dem, som er født på ny', selv om det ikke længere regerer dem eller har herredømmet over dem.

Det er en overbevisning om vor tilbøjelighed til at glide tilbage, om kødets stadige tiltrækningskraft på begær imod Ånden.

Hvis vi ikke uafsladeligt våger og beder, vækker det begær til hovmod, nogle gange til vrede andre gange til kærlighed til denne verden, kærlighed til bekvemmelighed, kærlighed til verdslig ære, kærlighed til forlystelser mere end kærlighed til Gud.

Det er en overbevisning om vort hjertes tilbøjelighed til selviskhed, til ateisme, til afgudsdyrkelse og fremfor alt til utro, gennem hvilken vi, på tusind forskellige måder og under tusinde falske påskud, til stadighed fjerner os mere eller mindre fra den levende Gud.

Med denne overbevisning om, at synden stadig findes i vort hjerte, forenes en klar overbevisning om, at synden stadig findes i vort liv, at

den til stadighed klæber til alle vore ord og handlinger. I de bedste af disse opdager vi nu en indblanding af noget ondt, enten i selve ånden, i hensigten eller i måden at udføre dem, noget som ikke skulle kunne bestå overfor Guds retfærdige dom, hvis Han var meget nøjeregnende overfor vore fejl.

Der hvor vi mindst venter det, finder vi en plet af hovmod eller selviskhed, af utro eller vantro, så vi nu skammer os mere over vore bedste fortjenester end vi førhen gjorde det over vores værste synder.

Og vi kan, på grund af denne plet, ikke andet end føle, at vore handlinger er så langt fra at indeholde noget fortjenestefuldt, ja, så langt fra at kunne holde målet indfor den guddommelige retfærdighed, at vi ville blive dømt skyldige selv for disse, hvis ikke pagtens blod var udgydt for os.

Sammen med denne overbevisning om, at synden stadig findes i vort hjerte og klæber til alle vore ord og handlinger, og det at vi skulle pådrage os skyld for det, hvis vi ikke bestandigt er bestænkede med forsoningens blod, indeholdes, som erfaringen viser, endnu en ting i denne bedring, nemlig overbevisningen om vor hjælpeløshed og manglende evne til at tænke en god tanke eller føle et rent begær, og endnu mindre at sige et sandt ord eller udføre en god gerning, hvis ikke Guds frie almægtige nåde først kom til os og siden fulgte os hvert øjeblik. *"Men hvilke gode gerninger anviser du for at være nødvendige for helliggørelse?"*

For det første alle fromhedsgerninger såsom offentlig bøn, bøn i familien, i vor ensomhed, det at modtage Herrens hellige Nadver, at ransage Skriften ved at høre, læse og begrunde den, og til sidst brugen af faste eller afholdenhed i den udstrækning, som vor kropslige helse tillader.

For det andet: Alle barmhjertighedsgerninger, hvad enten det gælder menneskers kroppe eller sjæle. Sådanne er at mætte den hungrende, klæde den nøgne, tage sig af den fremmede, besøge den, der er i fængsel, syg eller på anden måde hjemsoget. Sådanne gerninger er også at give kundskab til den ukyndige, vække den sløve synder, sætte liv i den lunkne, give støtte til den vaklende, trøste den forsagte, bistå den fristede og på enhver tænkelig måde redde mennesker fra døden.

Mat.3:8. Dette er bedring, dette er en sådan frugt, som tilhører bedringen og er nødvendig for fuld helliggørelse.

Dette er den vej, som Gud har anvist sine børn for at kunne forvente fuldkommen frelse.

Heraf fremgår tydeligt, hvor ualmindelig farlig den tilsyneladende uskyldige opfattelse er, at der ikke findes nogen synd i den troende, at al synd er tilintetgjort helt fra bunden i samme øjeblik et menneske

er retfærdiggjort.

Ved at fuldstændig forhindre denne bedring, lukker man i virkeligheden vejen til helliggørelse.

Der findes ingen mulighed for forbedring hos den, som tror, at der ikke findes nogen synd, hverken i hans liv eller hans hjerte.

Følgelig er der heller ikke plads til en fuldkommenhed i kærlighed, for en sådan forbedring er ufravigeligt nødvendig for dette.

Heraf fremgår det også, at der ikke kan ligge nogen fare i at forvente fuld frelse på denne måde. For hvis vi havde misforstået det, at en sådan velsignelse nogensinde kunne opnås, mister vi dog ingenting på at forvente den. Nej, selve vores forventning opmuntrer os til at bruge alle de gaver, som Gud har givet os, ja, at tage forskud på dem, for at Herren, når Han kommer, skal få det tilbage, i øget mængde, som Han har skænket os.

Men lad os vende tilbage til spørgsmålet. Selv om det er rigtigt, at både denne forbedring og dens frugter er nødvendige for fuldkommen frelse, er de dog ikke ligeså nødvendige som troen.

For disse frugter er kun nødvendige under visse omstændigheder, nemlig hvis der er tid og mulighed for det. Hvis dette ikke er tilfældet, kan et menneske blive helliggjort uden dem. Men det kan ikke blive helliggjort uden tro. Ligeså, hvis et menneske har nok så meget af denne bedring eller gør nok så mange gode gerninger, er alt dette dog ingen nytte til, for det bliver ikke helliggjort før det tror. Men i det øjeblik et menneske tror, hvadenten disse frugter findes eller ej, hvadenten dets bedring er større eller mindre, er det helliggjort.

Dog ikke i samme betydning, for denne bedring og dens frugter er først i anden omgang nødvendige, nemlig for at fremme troens videre beståen og vækst. Derimod er troen umiddelbart og direkte nødvendig for helliggørelse.

"Men hvordan er den tro, ved hvilken vi helliggøres d.v.s. frelses fra synd og bliver fuldkomne i kærlighed?"

Den er et guddommeligt vidnesbyrd og først og fremmest en overbevisning om, at Gud har lovet dette i sit hellige ord.

Før vi er fuldstændig forvissede om det, kan vi ikke komme et skridt videre. Og man skulle jo tro, at der ikke skulle behøves andre ord, for at overbevise et tænkende menneske om det, end det gamle løfte:

"Og Herren din Gud vil omskære dit hjerte og dit afkoms hjerte, så du elsker Herren din Gud af hele dit hjerte og hele din sjæl." 5.Mos.30

Hvor klart udtrykker dette ikke, at det er muligt for os at blive fuldkomne i kærlighed? Hvor stærkt taler det ikke om frelsen fra al synd? For så længe kærligheden opfylder hele hjertet, hvad findes der så af plads til synd?

Troen er for det første et guddommeligt vidnesbyrd, for det andet en overbevisning om, at Gud har magt til at udføre det, Han har lovet.

Job.14:4. Selv om vi må erkende, at det er umuligt for mennesker at lade en ren fremgå af en uren, at rense hjertet fra al synd og fylde det med hellighed, så medfører det ingen besvær i dette tilfælde, thi for Gud er alting muligt. Og vist har ingen nogensinde forestillet sig det muligt for nogen anden magt end den Almægtiges. Men når Gud taler, sker det.

Mat.19:26. Gud siger: *"Der blive lys! Og der blev lys."*

1.Mos.1:3. Troen er for det tredje et guddommeligt vidnesbyrd og en overbevisning om, at Gud er mægtig og villig til at gøre det nu. Og hvorfor skulle Han ikke være det? Er ikke dette øjeblik for Ham det samme som tusind år? Han kan ikke behøve længere tid for at udføre, hvad Han vil udføre. Og Han kan ikke behøve eller vente på, at de, som Han vil ophøje, skal blive mere værdige til dette eller mere skikkede dertil.

2.Kor.6:12. Derfor vover vi dristigt at sige, når som helst, *"Se, nu er det frelsens dag!"* *"Idag, når I hører Hans røst, så forhærd ikke jeres hjerter."* *"Se, alt er rede. Kom til brylluppet."*

Heb.3:7,8. Til denne vished, om at Gud er både mægtig og villig til at helliggøre os nu, må føjes endnu noget: et guddommeligt vidnesbyrd og en overbevisning om, at Han gør det.

Mat.22:4. I samme øjeblik sker det. Gud siger i sjælens inderste: *"Det skal ske jer, som I tror."*

Mat.9:29. Da er sjælen ren fra hver en syndens plet, den er ren fra al uretfærdighed. Den troende oplever da det dybe indhold i disse højtidelige ord: *"Hvis vi vandrer i lyset, ligesom Han er i lyset, så har vi fællesskab med hverandre, og Jesus, Hans Søns blod, renser os fra al synd."* *"Men, udfører Gud dette store værk i sjælen gradvist eller øjeblikkeligt?"*

1.Johs.1:7. Måske udføres det gradvist hos nogle, jeg mener: på den måde, at de ikke lægger mærke til det bestemte øjeblik, da synden ophører med at være til. Men det er uendelig ønskeligt at det, hvis det er Guds vilje, skulle ske øjeblikkeligt, at Herren skulle tilintetgøre synden gennem sin munds ånde, ligeså hastigt, som øjet blinker.

Sal.33:6. Og sådan gør Han i almindelighed, det er et enkelt faktum, om hvilket der findes tilstrækkelige vidnesbyrd til at overbevise hver og en, som ikke har forudfattede meninger. Må du derfor forvente det hvert øjeblik. Må du vente derpå på den måde, som er beskrevet ovenfor: i alle disse gode gerninger, til hvilke du er skabt i Kristus Jesus. Der ligger ikke nogen fare i at gøre sådan. Hvis du ikke bliver bedre gennem denne forventning, kan du ikke blive værre af den. For hvis du bliver skuffet i dit håb, har du alligevel ikke mistet noget. Men du skal ikke blive skuffet i dit håb: Hvad du håber skal komme, og det skal ik-

ke vare længe. Vent derfor hver dag, hver time, hvert øjeblik! Hvorfor ikke denne stund, dette øjeblik? Vist kommer du til at vente efter det nu, hvis du tror, at det sker gennem tro. Og dette er et sikkert tegn på, om du søger at vinde det gennem tro eller gerninger. Hvis du søger at vinde det gennem gerninger, venter du at noget skal gøres først, inden du bliver helliggjort. Du tænker: Først må jeg blive sådan eller gøre dette. Da søger du endnu idag efter det gennem gerninger. Men hvis du søger at vinde det gennem tro, så må du forvente det sådan som du er. Hvis du forventer det, sådan som du er, må du vente det lige nu. Det er vigtigt at lægge mærke til, at der er en uløselig sammenhæng mellem disse tre punkter:

- forvente det gennem tro,
- forvente det sådan som du er,
- forvente det nu.

Hvis man fornægter én af dem, fornægter man dem alle. Hvis man erkender en af dem, erkender man dem alle.

Tror du, at vi helliggøres gennem tro? Vær da trofast mod denne din grundsætning og vent efter denne velsignelse, sådan som du er, hverken værre eller bedre, som en fattig synder, som til stadighed ikke har noget at støtte sig til end dette: Kristus gik i døden.

Og hvis du venter på det, sådan som du er, så forvent det nu! Udsæt det ikke! Hvorfor skulle du gøre det? Kristus er rede! Og Han er alt, hvad du behøver.

Han venter på dig. Han står ved døren. Lad dit allerinderste råbe ud:

*Kom ind, kom ind, du høje gæst,
hold måltid i mit hus!
Din kærlighed gør mit liv til en fest
og fører til evigt lys.*